

Л Ъ Т О .

Лѣтне утро.

Нощь-та исчезна задъ горы и планины; повѣя утренняя хладина въ въздуха; сива мъгла ся вдигна отъ низкы-ты мѣста; звѣзды угаснахъ една слѣдъ другъ.

Весело и бодро на небо ся показа златно слънце. Съ лъскавы си лъчи разбужда рѣкы, нивя, ливады и дѣбравы; събужда птици по чеше; буди звѣрове по горъ зеленъ; събужда и животинкы, заспали въ зеленый мѣхъ, и кротко казва на всички: „починахте си, стига веке, врѣмя е и за работъ!“

Нощесъ всичко си е починѣло: и полета, и нивы подъ студенъ росъ. Листе по дръвие, трѣва въ поле, класъ на нивѣ . . . . . всичко ся сдобыло съ новъ силъ. Птичкы ся събудихъ, станяхъ по-гласовиты и по-веселы на работъ-тъ си. Малка е лѣтня нощъ, нѣ е богата съ силъ!

Дѣца ся събуждатъ, оставять постель; добръ си починѣли млади членова: нозѣ искать да припкатъ, рѣчици искать да работять; въ кѣдравы главници, като пчелы въ кошерь мысли зашявать. Дѣца ся облѣкѣть омыѣть съ студенъ водицѣ, Богу ся по-молять и отваждатъ на училище. На, ето ты, прип-